

”Post, preludium”

Carl Berglund ställer ut på Galleri Lokomotiv

Det man ser då man står inför Carl Berglunds bilder låter sig inte med säkerhet preciseras. Är det natur? Ja, här och var anas en trädstam, en björk och kanske en tall. Möjligen en skreva och en öppning. Helt säkert två fåglar i en av bilderna. Ibland några huskroppar och fasader. Formellt kan de trettiotvå små bilder som nålats upp på galleri Lokomotivs väggar mest definieras som teckningar, med blyerts eller krita. Ibland har konstnären lagt till lite färg, som får bildytan att blänka till eller ger en relief som avskiljer sig från den tecknade grundstämningen.

Berglund presenterar sina bilder som sviter, åtta grupper som möjligen har ett inbördes sammanhang. Men för betraktaren ter sig varje bild absolut unik. Varenda en öppnar ett nytt sceneri, sätter eller ruckar på sina egna inneboende villkor. Varje bild är en inbjudan och ett förslag att se något som inte tidigare gjorts eller erfarits. Man kan inte ens säga att konstnären håller sig med en bildvärld. Han tycks ha förmågan att åstadkomma något genuint nytt varje gång han får fatt i ett blad att teckna på. Han håller sig undan från det manierade och illustrativa. Det är vackert utan att vara dekorativt.

Man undrar förstås hur han gör. Bilderna har ofta rivits loss ut en skissbok. De ser ut att emanera ur ett flöde, som inte kan hejdas. Ungefär som Bob Dylans tidiga sånger en gång gjorde. Men till och med denne upprepade sig mer än Carl Berglund någonsin gör i det han nu visar oss. Hur många bilder har han ratat? Eller blir allt i skissboken så här bra?

Jag har en tom sida i anteckningsboken som jag sparar åt de efterlevande.

Så lyder en strof i den bok, som åtföljer utställningen och som Carl Berglund ger ut tillsammans med poeten Simon Almroth Hedman. *Post preludium* är bokens titel liksom den står för Berglunds hela utställning. Utvalda dikter presenteras i utställningen liggande under glas. De två avlöser varandra i det lilla häftet. Men ingen av dem illustrerar den andre. De är varandras gelikar. Poeten Almroth Hedman har samma förmåga att träffa det oförutsägbara som bildskaparen Berglund. I dikterna finns därutöver en plötslig återkommande konkretion, som jag ofta gillar i poesi. Ett exempel:

Det är fortfarande vinter, regnar på för-
middagen. Sedan blir det kallare. Utanför
huset vindlar ett skoterspår och vid sidan
om är snön alldeles lös, Jag går igenom
allting. Kastar det som måste kastas.

Hos poeten Almroth Hedman anar man, tydligare än hos Berglund, erfarenheter från en norrländsk provins. Men han ger också ord åt ödesmättade urbana minnen. Carl Berglund var elev vid Umeå Konstskola innan han antogs till Konstakademiet i Bergen där han nu går tredje året. Men han sägs fortfarande basera en del av sin verksamhet i Hissjö utanför Umeå. De må vara hur som helst med Berglunds och Almroth Hedmans geografiska hemvister och biografier.

I galleri Lokomotiv framträder de som två uppstickande talanger, självständiga från

VOLYM

omgivningen. I ambivalensen mellan Post och preludium väljer jag att se utställningen som preludium. Vi får vara med och se hur någonting här tar sin början.

Text och foto: Margareta Klingberg

Volym 2018-05-09